

EL DEMÓCRATA

ÓRGANO DE LA COALICIÓN LIBERAL DEMOCRÁTICA

Número suelto, 15 cts.

Saldrá los domingos

Trimestre, 1'50 ptas.

Los trabajos insertos en este periódico, se publican bajo la exclusiva responsabilidad de sus autores

Redacción
Calle de Corró, 96

Administración
Calle Clavé, 25 : Imprenta

Anuncios a precios convencionales
No se devuelven los originales

Cara i creu

La insídia, la injúria i la calúmnia han estat patrimoni dels homes de la Lliga. Cal recordar, solament, les campanyes polítiques que en la tribuna, en la premsa i en el mateix Parlament han sostingut durant bon nombre d'anys; els precisos, fins a confondre's, per a vergonya d'uns i d'altres, amb els polítics d'ofici que tant havien combatut i dels que havien renegat en nom de la seva santa causa; de la causa de Catalunya (?).

Per això, la pulcra, la atildada *posse* adoptada pels professionals de la Lliga, no pot menys que fer-nos somriure als qui tenim col·leccionats articles, follets, caricatures i fins diaris de sessions del Congrés i del Senat que farien enrogir les galtes als cortisans d'avui dia, que altra cosa no són els qui s'han venut llurs ideals per una llampant casaca de Ministre.

Emperò es veu que el *roce* els ha afinat de tal manera l'epidermis, que la més lleu rascada, malgrat sia feta amb guant blanc, és prou per a fer brollar sang als Raffles de la política catalana.

Ahir fou en Cambó, l'exministre de Finances, que acusava al Marquès d'Olèrdola de «remover el cieno, y de refocilarse con el olor de ciertas miasmas», i tot perquè va mostrar als diputats un rebut, per 50,000 pessetes «a cuenta del importe de mi minuta de honorarios devengados como letrado asesor de dicho Banco en el expediente de suspensión de pagos del mismo», que firmaba el mateix senyor Cambó.

Avui és el senyor Ventosa, aprofitat ex ministre de Finances i d'Abastaments, qui s'horroritza i posa el

crit al cel parlant d'insídies i d'injúries; total, perquè nostre digníssim diputat, en Francisco Torras, va dir en el Congrés que mentre l'Estat no percibia les quantitats avalades; ni els accionistes i compte-correntistes del Banc de Barcelona podien ovirar dia en que s'els restituïssin els cabals de que s'els havia desposseït ominosament; el Banc de Barcelona, en suspensió de pagos, havia satisfet als advocats assessors la friolera d'un *mil lió setanta mil pessetes*. I és que el diputat per Santa Coloma de Farnés sent ferida la seva extraordinària modèstia en veure que el Congrés s'entera de que ell, don Joan Ventosa i Calvell, és un dels malhaurats advocats que assessora al Banc de Barcelona i molt llegendísimament cobra uns milers de pessetes, o de duros.

Entre l'estat major de barato, el sistema és oposat al que tenen adoptat els capdavaners de la política regionalista.

En aquest districte, el seu llegendísim representant, el diputat de la Mancomunitat, don Santiago de Riva, cultiva la insídia i es delecta amb la mentida. Com si l'informés de les coses del Vallès el porter de sa casa, un municipal molt castiç, parla de fets imaginaris, fent volar la seva fantasia per viaranys que sols han de portar-lo al pitjor dels ridícols.

L'article que publica «Gent d'ara» amb el títol «El sectarisme dels torristes a Badalona», sembla escrit per a Xina. Si no haguéssim llegit una cosa semblant en una crònica d'«El Día Gráfico», creuríem que don Santiago s'ha tornat boig o fa el tonto.

Nostres amics de Badalona varen

limitar-se a demanar que s'acordés l'«enterat», al comunicat del senyor Rector convidant a l'Ajuntament als oficis de Setmana Santa, costum establert a Badalona de bon nombre d'anys a aquesta part, i únicament l'actitut matonesca dels regidors Queralt i Subirats (aquest últim lluint una magnífica Start), va ésser causa de la protesta que va obligar a provocar la intervenció de la Guàrdia Civil.

En una *nota* del mateix periòdic, el senyor de Riva diu que en Torras volia ésser Comissari de la *quiebra* del Banc de Barcelona, i ho diu mentint amb perfecte coneixement, car no ignora que dit senyor té la sort de que aquella *casa de timos* no li guarda una sola pesseta, i això sol l'incapacita per al càrrec de referència.

La delicadesa és condició, o millor, virtut, que deuria acompanyar d'una manera particular als qui, dintre la política, ocupen ja o aspiren a conquerir llocs preeminents. Així pensem nosaltres; ara, que no tot-hom ens acompanya, car d'ésser així, l'advocat i diputat de la Mancomunitat don Santiago de Riva no hauria sigut ponent, en la Comissió provincial, d'un assumpte que dirigia com a lletrat en el Jutjat de Granollers.

Restem segurs que don Santiago es sortirà de fogó, com van sortir-se els seus mestres en catalanisme oportunista, senyors Cambó i Ventosa, ex ministres del Rei d'Espanya.

Impremta Garrell

Estampes per a comunió

desde 25 una pesseta